

SNOWBORDERICA ANA I PUSTOLOV IGOR život u pokretu

Kako završiti pustolovku na jednoj nozi

Ma što bicikl, ne trebamo ni jednu nogu za završiti ovu utrku. Igor spreman dokazati veličinu našeg teama odlazi u šumu i dva puta namjerno iskreće zglob

Nisam ja više neki amater. Ja sam sad ozbiljan pustolovac s iskustvom od, ni više ni manje, nego jedne duže utrke. Jest da 32 sata nije pretjerano dugo, ali dovoljno da sam popila svu pustolovnu pamet svijeta. Lim Bay Challenge će biti dječja igra. "Što je meni 80 kilometara?", reče ona i ubaci u kamper bicikl s probušenom gumom, potrošenim uljem za kočnice i običnim pedalama. Budemo gumu zakrpali, a ostalo ako stignemo sredili. Jedan dan mogu i nositi bicikl ako se pokvari. Igor obožava takve vrste mojih briljantnih ideja.

Vozimo se prema Puli po svoj kajak, takozvani as u rukavu i strah i trepet ostalih veslača, i slučajnim odabirom se zaustavljamo u Plominu skuhati ručak. Igor kuha, ja jedem neko žbunje, kad ono dio kampera ispod tanka za vodu neobično visi. U čuđenju gledamo i nešto nam ne štima. Tu je neki pretinac koji nismo nikad otvorili, a sad izgleda kao da će otpasti. Otključavamo ga, vadimo iz njega dizalicu, daske, zahrđali alat, peglu, usisavač i olimpijsku štangu i skužimo da je lim strulio i da bismo ostali bez svega ovoga vrlo brzo. Igor odšarafkuje lim, pa ga čekićem razbijamo da ga možemo izvući i duct tape-om lijepimo plastiku nazad. Klasična "A je To" situacija, sve popravljeno, možemo dalje. Ujutro se budimo na parkingu pored starta utrke i u potrazi za WC-om, ni krivi ni dužni, na prijave stižemo prvi. Nema kod nas, hoćeš nećeš ispadneš profesionalan. Bus nas svih vozi u Svetvinčeat gdje će biti start, a ja iskoristim priliku u busu još malo ubiti oko. Stvarno mi nije jasno od čega mi se tako spava. Jest da smo nedavno bili na 104 trke i prehodali Velebit šest puta, al' Igor kaže da nije to ništa strašno. Valjda je zato i zaboravio pojesti doručak koji sam mu spremila. On voli 80 kilometara natašte.

Tri noge i tri obrve

Utrka počinje s razdvojenom orijentacijom kronometarski, a organizator Senad nam je rekao da je lošije ekipe stavio naprijed da bude fer. Pogledamo svoj broj i skužimo da smo mi jedna od tih ekipa naprijed. Ček, ne kužim. Kaj on ne zna tko smo mi? On ne zna da mi ne trebamo ispravan bicikl za završiti ovu dječju igru? Ma što bicikl, ne trebamo ni jednu nogu za završiti ovu utrku. Igor spreman dokazati veličinu našeg teama odlazi u šumu i dva puta namjerno iskreće zglob. "Sad će oni svi vidjeti kako se završavaju pustolovke. Na jednoj nozi." I dok ja bezbrižno u polusnu trčkaram prema

tranziciji, Igor dolazi s gležnjem veličine lijepe jabuke. Odglumim na sekundnu suosjećanje pa liježem na travu i nastavljam spavati, jer je ova trka za nas očito završila prije nego je počela. Kako li sam samo bila u krivu. Igor ski da tenisicu i trpa svoj nabujali gležanj u bajk cipele kao vreću za spavanje u mrežicu nakon korištenja. Ovo će biti zabavno. Šutim, sjedam na bicikl i krećemo. Barem neće moći brzo voziti, pa ću ja razgledavati. Ionako ćemo nakon bajka morati odustati. Long story short, Igor vozi brže nego ikad i nemam šanse pratiti njegov tempo na svojoj krami. Prva kontrola neki ljudi drveni dvorac, druge se od pulsa na 200 ne sjećam, treće također, četvrta neka fenomenalna kamena crkva na stijeni usred šume, onda famozan skriveni stari podrum usred grmlja... pa di je Senad ovo našao?

Igor jeca od bolova, a ja mu tu i tamo pomognem zabijanjem u njegov bicikl, jer mi kočnice, naime, baš i ne rade. Prekidamo šest puta i mirimo se sedam, ali na tranziciju stižemo s vodećima. Tomaž i Klemen su ionako uvijek najbrži, ali vidjela bih ja njih da oni idu sa svojim tvrdoglavim boljim polovicama koje imaju nogu veličine bundeve i ne planiraju odustati... ikad! Igor nogu

opet pretrpava u tenisicu, pa brzinom od 2 km/h krećemo na trekking. To te ja pitam! On plače i jedva ide, a ja leđero jedem čokoladicu i čekam trenutak kad će shvatiti da ovo nema smisla. Ne moram govoriti da taj trenutak nije došao i da se ubrzo absajlam sa stijene, pa po grmlju i kamenju vučem dalje. Koji smo hendikepirani jad i bijeda. Nas dvoje, a samo tri noge... I tri obrve. Par nas ekipa u ovoj žalosti puza nja prestiže i Igor mi se ispričava što moram ovako sporo uz njega. Prešutim da nemam snage za brže i svalim mu svu krivicu čisto da vidim ima li granice ovoj tvrdoglavosti. Nema! Mi idemo dalje. Na dijelovima trčimo, na dijelovima hodamo na rukama, dio ga prevozim u kolicima iz obližnjeg Konzuma, ali stižemo na sljedeću tranziciju bicikla. K vragu! Ako je ovo izdr-

žao, bicikl sigurno bude. Izgleda da mi ipak ne odustajemo. Vozikamo se po zabavnim singličima (zabavnima zdravoj meni) i spajamo i odvajamo od dvije slovenske ekipe. Ne može ih se čovjek riješiti na našoj obali ni da hoće. Dok Grega i Marko pronalaze bolji put i nestaju nam, Franci i Primož nam se pridružuju jer im je kiša isprala kartu i više ne znaju kamo ići. Koji amateri. Mi folija u kamperu imamo stotine. Nikad ne znaš kad će ti netko dati kartu, pa se ti po pljusku možeš ići orijentirati.

Na kajake stižemo skupa i u daljini na plaži vidimo svoju vodenu munju. Franci i Primož, svjesni moje veslačke nadmoći (nije stvar u kajaku, sve je u mojim rukama), zažele nam sreću u lovu na trećeplasirane i mi krećemo glisirati iz Poreča za Vrsar. Igor odbija kvariti idealnu nam putanju i igramo se kukavice s par velikih turističkih brodova. Ja im uludo vičem da mi je partner već sedam sati na uganutom zglobu i da će im, ako treba, kajakom probiti brodicu. Malo po malo pred nama se pokažu Grega i Marko. Igor mi priča kakvi su oni vrsni MTB orijentacisti, ali im sinkronizirano veslanje nije bilo jača strana. Lakoćom ih prestižemo, opet sve zbog snage mojih ruku, a ne bržeg kajaka, pa dolazimo na zadnji zadatak, razdvojenom orijentaciju po kampu. Razmišljam hoću li ja ići po sve kontrole ili će šepavi ipak po pola i on se odlučuje stati na svoju nogu zadnji put taj dan. U smiješnoj blatnoj odjeći, krvavih nogu i ruku od grmlja, trčkaram po kampu na oduševljenje turista. Smijte se vi meni, da vidite samo ovog mog na drugoj strani kampa kako puzi s tom bućom od gležnja. Vraćam se do kajaka, a Igora nema. Gledam okolo ne bih li krenula pomoći mu, ali tko zna gdje je. Grega i Marko odlaze, a ja još uvijek čekam.

Kakav slabić

Naručujem limunadu u obližnjem kafiću. Ma imam vremena i za sladoled. Šepavi je konačno slomljen. Musava i osvježena gledam kako nam postolje odlazi prema horizontu. To je kraj! Kakav slabić! Bit ćemo četvrti, sve zbog njega jer je tako prokletu spor! I baš kad sam počela ispunjavati papire za razvod kod obližnjeg javnog bilježnika, eto ti šepavog iza ugla. Vidi se da želi trčati, ali gusar s drvenom nogom bi izgledao elegantnije od ovoga. Poraženi uveslavamo u cilj gdje nas već tradicionalno dočekuju Slovenci. I to uvijek isti Slovenci. Baš je lijepo kad imaš tako predane i vjerne fanove koji se uvijek požure u cilj baš malo prije tebe samo da bi te dočekali i zapljeskali ti. Igor ski da tenisicu i vrijeme je za trenutak istine. Gležanj kao u stare babe. Ne znam bih li mu čestitala na gluposti ili hrabrosti. Zvonči iz kampera dovlači skejt pa ranjenika postavljamo na rub otmjenog hotela pored cilja da prosi dok je ovakav bogalj i to možemo iskoristiti. I onda nas netko pita kako preživljavamo, a ništa ne radimo!

kamo za vikend

NISKOBUDŽETNO

Backp

Autostop je vrlo čest i najjeftiniji prijevoz

Backpacking, mnogi su čuli za taj izraz, vidjeli mlade, ali i ne samo njih kako s velikim ruksacima hodaju gradom, cestama, u vlaku, lokalnim autobusima, stopiraju. Što je to backpacking? Definicija backpackinga bila bi kratkoročno samostalno (društvo ćete vjerojatno naći putem) putovanje na kojem gotovo sve što vam je potrebno nosite u velikom ruksaku na leđima, a za prijevoz koristite uglavnom lokalne linije i, što je sve češće, autostop. No, backpacking je više od toga, ono znači slobodu, neovisnost o terminima i vremenu, sami odlučujete što ćete razgledati, posjetiti, daje vam fleksibilnost da svoja odredišta upoznate na način koji sami želite.

Da bi stigli na neku daleku destinaciju vjerojatno ćete putovati avionom, no u današnjem svijetu velika je ponuda jeftinih avio karata, već